

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Praha 2, Ječná 548/7, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2017, č. j. 2 A 101/2016 – 29,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 2. 2017, č. j. 2 A 101/2016 – 29, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. CPR-16018-5/ČJ-2016-930310-V231, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 5. 2016, č. j. KRPA-333580-52/ČJ-2015-000022, v tom, že uložená doba vyhoštění byla zkrácena z 1 roku na 6 měsíců. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalobci tak bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 6 měsíců. Doba k vycestování žalobce z území České republiky byla stanovena v délce 30 dnů od nabytí právní moci uvedeného prvostupňového správního rozhodnutí.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností a současně s ní požádal o přiznání odkladného účinku ve smyslu ustanovení § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v návrhu zdůraznil závislost na matce, s níž na území České republiky žije přibližně 2 roky, a (v případě jeho vycestování) hrozbu nucené účasti ve válečném konfliktu s proruskými separatisty na východě Ukrajiny, kde dle tvrzení stěžovatele od počátku roku 2017 došlo k podstatnému zintenzivnění bojů a situace je zde mnohem nestabilnější. V kontextu § 73 odst. 2 s. ř. s. dodal, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže vzniknout újma žádné jiné osobě. Z hlediska možného rozporu s důležitým veřejným zájmem doplnil, že při přihlédnutí k délce jeho dosavadního pobytu (2 roky) a době trvání řízení o správním vyhoštění (celkem 1,5 roku), nelze považovat za narušení veřejného zájmu, pokud by na území České republiky mohl setrvat do doby rozhodnutí o kasační stížnosti. Dále poznamenal, že nebude-li kasační stížnosti odkladný

účinek příznán, bude nucen opustit území České republiky, čímž by mohlo být narušeno jeho právo na spravedlivý proces. Odkázal přitom na usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 49/2016 – 20. Právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v těchto usneseních je podle názoru stěžovatele aplikovatelný i na jeho případ.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stručně vyjádřila a podotkla, že s jeho přiznáním nesouhlasí. Upozornila, že stěžovatel je v projednávané věci zastoupen právním zástupcem, který jej může prostřednictvím vyspělých elektronických komunikačních prostředků o průběhu soudního řízení aktuálně informovat i v zemi jeho původu.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přízná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud připouští, že stěžovatelovo nucené vycestování do země původu v průběhu řízení o kasační stížnosti by mohlo zasáhnout do jeho práva na spravedlivý proces. Z judikatury zdejšího soudu totiž vyplývá, že pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces může být významné, aby mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti, a to i v případech, kdy je v řízení zastoupen advokátem. Nelze totiž přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (obdobně zdejší soud argumentoval například již v usnesení odkazované stěžovatelem ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, či v usnesení ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Azs 78/2017 – 21). Ve vztahu k soudnímu přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění navíc platí i výstižný názor, vtělený do právní věty usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, podle níž *„[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života.“*

Naproti tomu nelze z řízení před správním orgánem i soudem, jakož ani z jiných okolností, dovodit, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo být nositelem rizika vzniku jakékoli újmy třetím osobám, případně závažného porušení veřejného zájmu. Důvod pro udělení správního vyhoštění v dané věci (nelegální pobyt stěžovatele na území ČR) jistě nelze bagatelizovat, nicméně v posuzované věci není významnější, než respekt k právu stěžovatele na spravedlivý a řádný proces.

Nejvyšší správní soud na závěr dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto meritorně. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikovaného pod č. 1072/2007 Sb. NSS, v němž zdejší soud vyložil, že *„rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé“*. Mimoto je třeba upozornit na § 73 odst. 5 s. ř. s., podle něhož *„usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly“*.

pokračování

Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu přiznal odkladný účinek. Zároveň připomíná, že podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „*se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí*“. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují nejen veškeré účinky napadeného rozsudku městského soudu, ale vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o samotné kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované, kterým bylo stěžovateli pravomocně uloženo správní vyhoštění.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu